

Сега вече доволна си, вѣрвамъ!“
Не погледна бабата на него,
Заповѣда скоро да го махнатъ.
Скочили сж войводи, болѣри,
Хващатъ дѣда, на вѣнь го истласкватъ.
А на двѣри стражата го хваща,
Съ остри харби що го не съсѣла;
Но го влечатъ и низъ съби бѣскатъ.
Свѣтътъ гледа: — едни го оказватъ:
Съ касмета си бела си намѣриль.
А на други въ очи му се смѣятъ;
Подлизурки махана намиратъ:
„Тѣй за тебе дебелакъ-простаго.
Шашежнино! на тебъ ли остана,
Ти да житашъ, що царина мисли:
Какво мисли и какво ще прави.

Минува се недѣля и друга,
А на баба пакъ и нѣщо теква,
Царедворци за дѣда проважда.
Намѣрватъ го, предъ нея го водятъ.
„Чуешъ, старче, царь-бабура казва: